

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XV, NR.6(183)/2012

BULETIN DE INFORMAȚII

IUNIE 2012

Ce trebuie să știm noi despre Sfântul Duh?

Iubiți credincioși,

Astăzi este Duminica Cincizecimii, numită și Duminica Rusaliilor sau Duminica Mare. Astăzi, la 50 de zile de la Înviere și la zece zile de la Înălțarea Domnului la cer, a fost trimis pe pământ în chip de limbi de foc Duhul Sfânt Mângâietorul, a treia persoană a Preasfintei Treimi, „Care din Tatăl purcede”, cum mărturisim în Crez. El a fost trimis de către Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pentru a desăvârși opera de răscumpărare și mântuire a neamului omenesc prin jertfa Sa de pe Cruce. Mai înainte de patima Sa, Mântuitorul spunea ucenicilor Săi: De mă iubiți, păziți poruncile Mele și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietorul vă va da vouă ca să fie cu voi în veac, Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște. Voi îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi. Nu vă voi lăsa orfani. Voi veni la voi... (Ioan 14, 15-18).

În alt loc Mântuitorul iar făgăduiește Apostolilor, și prin ei tuturor celor ce vor crede în El, pe Duhul Sfânt, zicînd: Iar cînd va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine (Ioan 15, 26).

Iar scopul trimiterii Sfântului Duh pe pământ ni-l descoperă Domnul nostru Iisus Hristos, zicînd: Iar cînd va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci cite va auzi va vorbi și cele viitoare vă va vesti. Acela Mă va slăvi pentru că din al Meu ia și vă vestește vouă (Ioan 16, 13-14).

Deci ce trebuie să știm noi despre Sfântul Duh?

Că este a treia persoană a Preasfintei Treimi, că purcede de la Tatăl și că a fost trimis în lume prin Fiul, după înălțarea Sa la cer. ...

De ce se numește Sfântul Duh „Mângâietorul” și „Duhul Adevărului”? Pentru că Duhul Sfânt mângâie pe creștini cît sînt pe pământ. El mângâie mamele care nasc și cresc copii, mângâie pe copiii or-

fani, pe săraci, pe infirmi, pe văduve și pe cei bolnavi și pe bătrîni...Duhul Sfânt se numește „Duhul Adevărului” pentru că prin El se mărturisește și se apară dreapta credința pe pământ, ..., se vestește Sfânta Evanghelie în lume, se inspiră sfinții, proorocii, ierarhii, preoții și cuvioșii care păstoresc Biserica lui Hristos, care vestesc cele viitoare și povățuiesc sufletele pe calea mântuirii. Pe toate le sfințește, le îndreptează și le călăuzește „la tot adevărul” Duhul Sfânt, care rămîne

cu noi „în veac”... Limbile de foc ce s-au așezat peste Apostoli ca un vuiet și suflare de vînt ce vine repede (Fapte 2, 1-4) simbolizau focul Duhului Sfânt ce avea să ardă toată necredința, tot păcatul în lume.

Prin limbile de foc ale Duhului Sfânt s-au sfințit cei doisprezece Apostoli, s-a întemeiat în lume Biserica și urma să se hirotonească diaconi, preoți și episcopi. Prin acest foc dumnezeiesc urmau să se săvîrșească cele șapte Taine ale Bisericii și să se reverse peste creștini harul mântuitor al Duhului Sfânt.

Iubiți credincioși,

Iată cît de mare este praznicul de astăzi! S-a înălțat Hristos la cer de-a dreapta Tatălui, dar a venit la noi Duhul Sfânt Mângâietorul, ca să ne sfințească, să ne călăuzească, și să lucreze mântuirea suf-

letelor noastre. Noi toți care ne închinăm cu dreapta credință Preasfintei Treimi, ne împărtășim cu harul Duhului Sfânt prin cele șapte Sfinte Taine întemeiate de Hristos. Prin botez devenim fii ai lui Dumnezeu după dar și fii ai Bisericii. Prin taina Ungerii cu Sfântul Mir primim pecea harului Duhului Sfânt.

Prin spovedanie ne spălăm și ne dezlegăm de păcatele făcute după botez, tot cu puterea harului dumnezeiesc, care împreună cu Botezul și Mirungerea revarsă peste noi cel mai mult harul mântuitor al Duhului Sfânt. La fel și ultimele trei Taine și mai ales Preoția, ne împărtășesc în viață harul mântuirii, prin care ne curățim, ne iluminăm și ne sfințim în Hristos.

Datoria noastră principală este să nu întristăm pe Duhul Sfânt care este în noi de la botez, prin păcate.

Nici să alungăm pe Sfântul Duh de la noi prin necredință, mîndrie, desfrînare,ucidere ... Am greșit? Să ne pocăim de îndată ca să nu ne părăsească Duhul Sfânt. Spovedania și Sfânta Împărtășanie ne ajută în viață cel mai mult la mântuire.

... Vrem să știm tainele credinței? Să citim cărți sfinte și să cerem sfatul preoților. Vrem să vorbim limba îngerilor, care este cea mai frumoasă? Să ne rugăm din inimă cu smerenie și lacrimi și să laudăm pe Dumnezeu acasă și în Biserică.

Prin rugăciune vorbim cu Dumnezeu, cu Maica Domnului, cu Apostolii, cu sfinții din cer și cu oamenii de pe pământ. Rugăciunea este cea mai prețioasă vorbire duhovnicească în limba Duhului Sfânt. Vrem să biruim răutatea lumii și a diavolului? Să iubim curat pe toți oamenii, să iertăm și să ajutăm după putere pe toți. Vrem să laudăm pe Duhul Sfânt? Să rostim zilnic rugăciunea:

“ Împărate ceresc, Mângâietorul, Duhul Adevărului, care pretutindenea ești, și toate le-implinești, vistieria bunătăților și Dătătorule de viață, vino și te salașluiește întru noi, și ne curățește de toată spurcăciunea, și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.” Amin.

Parintele Cleopa

Gânduri de la Maica Siluana Vlad

Viața duhovnicească e o artă în care devenim geniali numai și numai exersând mereu și mereu și cerând inspirație de Sus!

Lăsarea în voia Domnului este uneori o simplă invocare a Numelui însoțită de dorința de a cunoaște voia Lui! Și pentru că, așa cum ar trebui să știm, nimeni nu poate să spună că Domn Este Iisus, fără Duhul Sfânt, avem încredere că Acesta ne va inspira atitudinea cea mai plăcută lui Dumnezeu! Și vom face ceea ce ne „vine” atunci, imediat ce am strigat la Domnul! Conștiința ne va adevăra că e bine, dacă nu vom primi gând de îndoială și semnul final va fi bucuria liniștită a inimii ascultătoare. Dacă apar gânduri și frământări, avem nevoie de legătura mai sigură prin Taina Spovedaniei. Acolo vom primi răspunsul pe care trebuie să-l ascultăm ca să fie voia Domnului. Asta în problemele duhovnicești.

În cele ale vieții practice, îndoiala vine de multe ori nu de la diavol, ci de la multitudinea de alternative pe care ni le oferă realitatea. Atunci, să socotim cu mintea ce ne aduce mai multe avantaje ziditoare pentru devenirea noastră și ce e mai în conformitate cu vocația noastră și să alegem în funcție de nevoi și priorități.

Duhovnicește avem nevoie ca, orice variantă am alege, să fie cu binecuvântarea lui Dumnezeu și să nu presupună „păcatul ca soluție”... Strigând mereu Doamne, ridicând mereu gândul la Doamne, vom învăța încet, încet, pe măsură ce patimile noastre vor fi mai puțin gălăgioase și despotice, să auzim și să ascultăm glasul Domnului! Acesta, e în primul rând glas de mângâiere și încurajare, glas de învrednicire și nu o indicație sau ordin de execuție într-un fel sau altul! Aici suntem liberi și creatori! Orice am face și oricum, dacă suntem cu El e bine plăcut Lui! Vom descoperi astfel că tot ce nu putem face cu El sau în fața Lui e păcat și ne face rău!

Nevoia noastră de modele e chiar lucrarea Domnului în noi!

Domnul nu mai este fizic printre noi, dar este fizic în noi! Harul nu vine din afară, ci dinăuntru și e dus acolo înăuntru nostru de Sfânta noastră Biserică prin Sfintele ei Taine. Rugăciunea noastră nu este altceva decât o permanentă conectare la această Putere înăuntru nostru, de care suntem, de multe ori, departe sau chiar străini. Da, puterea e în noi și ea este Împărăția Domnului, Care ne-a dăruit Duhul Sfânt ca să ne curețe de toată întinarea și să ne învețe toate!

Nevoia noastră de modele e chiar luc-

rarea Domnului în noi. El, Domnul, ne-a cerut înainte să se ducă „de-a dreapta Tatălui”, să nu ne lăsăm înșelați de duhuri străine și să-i recunoaștem pe cei trimiși de El după roade. Roadele martorilor Lui sunt roadele Duhului Sfânt: credința, nădejdea, dragostea, bucuria, răbdarea... Și aceste roade ajung la noi prin mărturia lor vie, care este prezența lor. Trupul lor devine pentru noi icoană, comportamentul lor devine pentru noi model și persoana lor devine pentru noi dovada vie că Da! Se poate! Fără sfinți nu am avea nici o dovadă palpabilă despre lucrarea Darului lui Dumnezeu.

Iar noi, cei vii, cei din aceste vremuri chinuite, suntem martorii credinței în El și în lucrarea Lui cu Domnul! Suntem cu adevărat cu toții bolnavi, dar suntem în Spitalul Sfânt, care este Biserica, și ne ajutăm unii pe alții, după sfânta rânduială lăsată de Domnul și ținută de Duhul Sfânt. Și, cu adevărat, cine nu îndrăznește să creadă în vindecare în aceste condiții, este martorul libertății de a refuza Darul lui Dumnezeu! Nu biruim, pentru că nu ne lipim de Biruitorul nostru și nu ascultăm de poruncile Lui. Mereu spun: este păcat împotriva Duhului Sfânt să crezi și să spui că tu, oricine ai fi, „ăsta ești și altul mama nu mai face”. Adevărat, că mama nu mai face altul în locul meu, și nici nu mă poate schimba după dorul inimii mele, dar eu nu sunt numai fiul, numai fiica mamei mele. Ci și a lui Dumnezeu și a Bisericii! El, Dumnezeu, mă naște de Sus, îmi dă Viața Lui, mă crește și mă hrănește, tocmai ca să nu rămân ceea ce au făcut cum au putut, părinți mei! De multe ori, din iubire bolnavă față de părinții noștri, ducem mai departe un fel de a fi care ne distruge viața și bucuria de a fi vii. Avem nevoie să îndrăznim să ascultăm porunca Domnului de a ne lepăda de ei ca să devenim fii ai Lui. Această lepădare ne va așeza într-o iubire adevărată și față de părinții noștri pământești. Altfel, vom rămâne robii unor scenarii triste de viață pe care le vom preda, ca pe un blestem, și urmașilor noștri. Fiilor care vin după noi!

La durere vrem să plecăm undeva departe..... undeva unde să fie pace, liniște și bine! Adică să alegem calea cea largă, largă cât zarea! Sau cât „câmpii” pe care-și doresc unii oameni să și-i ia ca să scape de o situație grea...

Această pornire rebelă în fața greutății vieții, e neauzirea și neascultarea milostivirii lui Dumnezeu ascunsă în durerea noastră! El a pus în noi durerea ca, ascultând-o, să mergem pe firul ei, care duce direct în inima noastră. Acolo vom descoperi izvorul răului și acolo vom chema pe Domnul, (acolo e robia

Babilonului), Izvorul Binelui și Biruitorul răului. Dacă fugim de durere, fie luând analgezice sau euforizante, fie fugind pe căi străine, care mă aruncă în afara mea, voi spori răul care mă locuiește și voi trăi în permanentă nemulțumire, neliniște și chiar angoasă. Și oriunde m-aș duce, și orice aș face, voi găsi tot răul de care am fugit!

De ce? Oare nu e nici un loc pe pământ în care să găsim tot ce dorim noi? Ba da! Este, cum spuneam, inima noastră. Adâncul ei!

Cum intrăm acolo?

Pe calea cea strămtă, cea a acceptării celor ce se văd, în noi, în aproapele și în jurul nostru, cu dorul celor ce nu se văd. Binecuvântând tot ce se vede și chemând pe Domnul, străbatem perdeaua de negură în care suntem și ajungem la Lumină! De fapt Ea, Lumina, ne conduce!

De ce e atât de strămtă calea acceptării și binecuvântării? Pentru că nu putem intra pe ea decât răstignind în noi dorința ca lumea și cei din jurul nostru să fie așa cum ne dorim noi, dorința de a birui dreptatea noastră, dorința de răzbunare, de revoltă, dorința de a impune binele așa cum îl vedem noi, dorința de a obține ce vrem noi, indiferent de ce vor ceilalți... Răstignind egoismul, boala noastră despre care credem că suntem chiar noi înșine...

Acceptarea și binecuvântarea sunt grele, dar sunt singura cale care duce la Bucurie.

De ce?

Pentru că tot ce dorește inima noastră trebuie să fie absolut și desăvârșit! Or, acestea nu se găsesc decât în Dumnezeu și nu le putem obține decât cu El! El Însuși ne învață asta când ne cere: „Căutați mai întâi Împărăția!” Numai într-o realitate care are Absolutul ca Împărat iubitor de oameni, putem fi fericiți! Și cum Împărăția este și vine în noi, în camera cea ascunsă a inimii noastre, în zadar o vom căuta în afară. Să coborâm acolo cu Domnul, chemându-L și binecuvântându-L și acceptând cu El „răutatea zilei!” Abia apoi toate se vor schimba, vor deveni noi! Abia apoi se împlinesc făgăduința „adăugării acelor toate” dorite de noi! Curaj, om drag! Toate astea sunt și pentru tine! Ce cauți tu, numai pe aici vei găsi!

Fă cele pe care ți le cere ziua în care ești cu binecuvântare și totul se va schimba! De la Sine! Cazi? Ridică-te! Repet, Domnul nu numără căderile, ci ridicările!

El îți lasă darul vieții și Darul Mântuirii pe mâinile tale și te cheamă să fii împreună creator cu El!

În fiecare zi, în fiecare clipă chiar, îmi iau

lutul în mâini, adică toată zestrea mea bio-psiho-socio-culturală și, cu harul Lui, îl frământ și îl modelez împotriva sugestiilor străine dar folosind și energiile lui.

Eu nu mă pot crea din nou, nu pot fi fiica altor părinți, nu mă pot naște în altă țară și cu altă culoare a ochilor, nu pot fi mai inteligentă decât sunt și nici mai frumoasă! Dar pot, în El și cu El, să mă fac fiică a lui Dumnezeu! Eu am luat asta în serios și asta este truda mea acum!

Și, în fiecare zi o iau de la capăt, și, în fiecare seară îi arăt rezultatele. De multe ori îi arăt doar ce n-am făcut sau ce am făcut altfel decât dorea inima mea. Alteori nu-l duc decât un pumn de lut stâlcit în toate felurile, dar e al meu. Nu e plagiat. Și El surâde și-mi spune să intru în bucuria Lui chiar dacă eu nu am nici un rezultat. El știe că eu îi sunt credincioasă și că am luat în serios, pe viață și pe moarte, Poruncile și Făgăduințele Lui în ciuda neputințelor și împotrivirilor lutului firii mele!

E minunat și înfricoșător să fii în Măinile Domnului pentru că El îți lasă darul vieții și Darul Mântuirii pe mâinile tale și te cheamă să fii împreună creator cu El!

Să punem în fiecare zi „început bun”

Să avem mintea ridicată la acest dumnezeiesc scop al vieții noastre, sfințenia, dobândirea Duhului Sfânt, dar să fim atenți la „primul pas” cum ne explică Părintele Sofronie „metoda” Sfântului Siluan. Adică, fiind mereu conștienți de scopul final al vieții noastre, să punem în fiecare zi „început bun” care constă în petrecerea acesteia, „fără de păcat”! Asta înseamnă lucrarea celui mai mic gest cu gândul la Dumnezeu și la voia Lui, trăirea fiecărui fior de viață în rugăciune și refuzul deznădejdii ori de câte ori cădem și ratăm mii și mii de momente și ocazii. Pentru aceasta ne-a dăruit Domnul Pocăința. Și cu ea vom dobândi virtutea îndelungii răbdări cu noi și cu aproapele. Răbdarea nu înseamnă nepăsare, ci îndurarea, cu durere deci, a neputinței și chemarea lui Dumnezeu mereu și mereu în ajutor. Așa, durerea strâmtorării căii devine bucurie sfântă!

Bucuria duhovnicească e ca o strălucire, o iradiere din adânc!

Bucuria duhovnicească, nu este un sentiment, nu este o lucrare a afectivității noastre, ci o „roadă a Duhului”, adică o lucrare a Duhului Sfânt în duhul nostru. Ea nu depinde de nici un eveniment exterior și poate să nu fie resimțită de afectivitatea noastră psihică. Eu pot trăi, de exemplu, bucuria de a mă împărtăși, în același timp cu întristarea că cineva drag mie nu este cu mine la Sfânta Liturghie,

sau iritarea că mi-am pierdut mânușile. Sunt trăiri diferite, la nivele și adâncimi diferite ale sufletului meu.

Omul resimte bucuria duhovnicească, de fapt singura bucurie adevărată, ca pe o strălucire, o iradiere din adânc, însoțită de pace și dragoste pentru tot ce-l înconjoară. Când e resimțită ca o euforie și se manifestă prin gesturi și cuvinte exuberante, bucuria nu mai este duhovnicească, ci sufletească, încetând, de fapt, să mai fie bucurie.

Când cineva este începător pe Calea credinței, trăind lucrarea harului se umple de uimire și de bucurie, dar nu știe încă să le păstreze, să le trăiască la nivelul duhului, ci le risipește în afară datorită egoului, care vrea să stăpânească și să controleze totul. Încet, încet, din experiență, omul învață să-și chivernisească harul și să nu mai „alunge Duhul”.

Învățăm meșteșugul bucuriei învățând să ne cunoaștem pe noi așa cum ne cunoaște Dumnezeu. Aflăm cine suntem, cum suntem și ce vom deveni de la Dumnezeu. Învățăm să devenim ceea ce încă nu suntem împlinind poruncile Lui, făcând toate cele pe care ni le cere El, cu puterea și priceperea pe care Însuși ni le dă.

Fără să știm cine suntem, nu ne putem bucura că suntem!

Haina bucuriei ai primit-o deja de la Domnul în Sfântul Botez, o cureți mereu prin Taina Spovedaniei și o înfrumusețezi prin Împărtășanie. Fiind credincios peste puținul care ți s-a încredințat: trupul tău, sufletul tău, viața ta, casa ta, slujba ta, prietenii tai, vrăjmașii tăi, vei fi chemat de Domnul să intri mereu mai profund în Bucuria Lui!

Domnul asteaptă cu răbdare să ne amintim de El și să ieșim din legile iubirii omenestii ca să iubim cu iubirea Lui!

Fiecare cădere ne arată diferența dintre „teorie și practică” (lăsând deoparte felul greșit în care citim cuvântul teorie).

Mintea noastră are două puteri: una activă - mintea rațională, cugetătoare - care face lucrări și una pasivă - mintea-duh, sau nous, sau mintea-inimă), care îndură lucrări. Când învățăm ceva, mintea activă își zidește sinapse pentru a-și depozita știința și a o folosi la nevoie, dând comenzi puterilor executive ale sufletului. Mintea pasivă nu este afectată de cele învățate dacă acestea nu vin de la Sursa Vieții, Dumnezeu, Cel ce a zidit-o cu scopul de a primi harul neCreat, destinat omului și de a-l transmite ca lumină, inspirație, înțelepciune puterii active, cugetătoare și celorlalte puteri ale sufletului.

Prin căderea protopărinților noștri, omul

a primit în mintea lui pasivă sugestii de la o altă sursă, de la cea demonică și s-a desprins astfel de legătura de har cu Dumnezeu. Fără Dumnezeu au apărut în sufletul omului puteri noi, afectele: frica, rușinea, foamea, setea, oboseala, frigul, neputința, însoțite de durere când nu sunt satisfăcute și de plăcere când sunt satisfăcute. Astfel omul s-a centrat pe sine, pe ce simte el și și-a orientat puterile sufletului spre căutarea simțirilor plăcute și evitarea celor dureroase. Aici își au sursa științele și tehnicile omenestii. Pentru asta omul a fost nevoit să se bazeze pe capacitatea minții sale active de a lucra și păstra rezultatele eficiente ale științei sale.

Mintea duh a căzut pradă sugestiilor vrăjmașe și gândurilor automate, zdrențe ale gândirii raționale, de la care așteaptă și chiar pretinde să-i potolească foamea și setea de absolut care i-au rămas și după lepădarea legăturii nemijlocite cu Dumnezeu (prin har).

Prin întruparea și întreaga lucrare mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu, Dumnezeu ne-a dăruit, în Sfânta Biserică, harul vindecării minții noastre bolnave. Prin Botez și Sfintele Taine El este deja în inima noastră, adică mintea-inimă e iarăși conectată la Sursa vieții de unde primim puterea și lumina necesare mai întâi vindecării firii și apoi sfințirii ei, îndumnezeirii.

Dar această lucrare care începe cu vindecarea pentru a ajunge la îndumnezeire, este o lucrare divino-umană. Este o lucrare la care se cere, datorită tainei libertății omului, deplina lui participare la lucrarea lui Dumnezeu. Și mulți oameni vor să ajungă la fericirea după care le tânjește inima, dar nu știu cum s-o facă. Și nu știu pentru că nu mai frecventează școala care este Biserica. Chiar și cei care merg la Biserica și se Spovedesc și Împărtășesc, nu merg la școala Duhului care se predă în Biserica. Numai acolo învățăm să ne curățim mintea și inima de păcat și de urmările lui. Numai acolo vom dobândi iluminarea, învățând să ne rugăm în duh și adevăr până-L vom simți pe Duhul Sfânt rugându-se în inima noastră și cele ce urmează apoi...Când cei din jur nu ne ascultă, nu ne înțeleg, nu vor binele care i-ar ajuta, ci răul care îi distruge, ne e greu să nu-i privim cu mintea însetată de control și eficiență pentru că ea știe ce este „bine” și ce este „rău” și să nu-i simțim cu inima întunecată de frici, griji și îngrijorare. Atunci Îl putem uita pe Dumnezeu sau să-L folosim pentru a face ce ne dorim noi: binele așa cum îl vedem noi și cu orice preț, cu prețul călcării libertății celuilalt care, evident, are capacitatea noastră de a învăța ceva vreodată fără noi!

Or Domnul nu intră în aceste jocuri ale minții noastre și ne așteaptă cu răbdare să ne amintim de El și să ieșim din legile iubirii omenești ca să iubim cu iubirea Lui. Asta ne cere Domnu când ne spune să nu iubim pe nimeni mai mult decât pe El. Să renunțăm, să murim acelei dorințe de a se întâmpla lucrurile cum știm noi că e bine, sau cum ne place nouă și să căutăm Împărăția Lui în chiar acele momente și situații. De îndată ce vom face asta „se va adăuga nouă” toate cele după care tânjim. Să punem iubirea Lui în locul iubirii noastre posesive, tiranice care controlează toate și dorește să fie totul după binele nostru care nu e decât

urmarea gustării din pomul cunoștinței binelui și răului...

Când ne vom da pe mâna Domnului cum ne dăm acum pe cea a „pilotului automat” nu vom mai avea nevoie de căderile care ne trezesc.

Lepădarea de lumea aceasta înseamnă trăirea în ea cu harul care nu e din ea!

Uneori harul se retrage din simțirea noastră ca să putem crește, să putem discerne și alege în libertate deplină ce cale vrem să urmăm.

De multe ori însă harul e acolo, dar noi nu-l folosim pentru ce ne este el dat, ca să ne bucurăm de creșterea pe Cale, ci

îl împingem spre rezolvarea problemelor din cotidianul conflictual. Domnul ne dă har nu ca să nu mai avem necazuri, ci ca să fim cu El în orice am întâmpina pe Cale.

Lepădarea de lumea aceasta înseamnă pur și simplu trăirea în ea cu harul care nu e din ea și care nu schimbă lumea, ci pe om și omul schimbă lumea! Pe măsură ce omul devine lucrător al harului cu propria sa hărnicie și hotărâre, lumea din jurul lui se schimbă pentru că el este o părticică a acestei lumi și o și include ca microcosmos în el. Taină mare! Dar nu o putem cunoaște decât prin participare, prin trăire!

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

2 mai - conduce cercul biblic de la Centrul eparhial.

6 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Stuttgart (Pr.Dr. Mihăiță Btatu). Slujba a fost transmisă în direct de postul național ZDF și a fost văzută de cca. 1 milion de telespectatori.

9-11 mai - participă la Josefstal la simpozionul internațional „Despre rugăciune”. Ține două referate: Despre rugăciune și Despre asceză (post) în Tradiția Ortodoxă. A participat și episcopul evanghelic Heinrich Strohm.

11-12 mai - participă la Canisiusshof - Kösching (lângă Indolstadt) la programul re-creativ-duhovnicesc organizat de un grup de 50 de părinți și copii din Nürnberg.

13 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Canisiusshof.

17 mai - participă la Mannheim la „Katholikentag”. Ține un referat despre „Să îndrăznim împreună un nou început”.

18 mai - prezidează conferința preoțească anuală a Arhiepiscopiei pe tema „Sfântului Maslu și îngrijirii bolnavilor”. Invitatul din acest an a fost Maica Siluana Vlad de la Iași care a vorbit despre descoperirea și tratamentul psihice și trupești cu ajutorul credinței, Spovedaniei și Sf. Maslu.

19 mai - slujește Sf. Liturghie în Catedrala din Nürnberg împreună cu preoții Arhiepiscopiei. Prezidează lucrările Adunării eparhiale la care a participat un număr record de 165 de preoți și credincioși, reprezentanți ai parohiilor.

20 mai - slujește Sf. Liturghie în Catedrala mitropolitană din Nürnberg.

21 mai - Sf. Împărați Constantin și Elena - slujește Sf. Liturghie și predică la Ingolstadt. În cadrul Sf. Liturghii botează pe pruncul Ștefan, fiul Părintelui Adrian.

24 mai - Înălțarea Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala mitropolitană din Nürnberg. Săvârșește

la Troița din curtea Mitropoliei un paras-tas pentru eroii Neamului. Răspunsurile au fost date de Corul studenților teologi din Constanța. A participat și un grup de credincioși din München – Aubing unde se va construi biserica și centrul românesc.

25-28 mai - participă la cel de-al 14-lea Congres al Fraternității Ortodoxe din Europa Occidentală ținut la Strasbourg cu peste 600 de participanți.

26 mai - slujește Privegherea la Strasbourg în cadrul Congresului.

27 mai - slujește Sf. Liturghie și predică în cimitirul românesc din Soultzmatt unde sunt îngropați 687 de soldați români.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

2 mai - audiență la P.F. Părinte Patriarh Daniel.

6 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Viena (Pr. Dr. Nicolae Dura).

10 mai - participă la invitația Academiei Catolice din München la festivitatea de decernare a premiului Romano Guardini Prof. Dr. Nikolaus Harnnoncourt.

12 mai - participă la festivitatea de încheiere a manifestației „Împreună pentru Europa”, în Sala Senatului din Parlamentul Bavariei; rostește o alocuțiune.

13 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai; în cadrul Sf. Liturghii săvârșește cununia tinerilor Alexandru și Maria Anca.

16 mai - participă la înmormântarea credincioasei Irmi Irmgard. După amiază, împreună cu curatorul Wolfram Gloo, este primit de Alteța Sa Regală, Ducele Franz de Bavaria, cu privire proiectul Centrului Bisericesc din München. Seara, participă la ședința comitetului de pregătire a Zilelor Bisericești din Aubing 2012.

18-19 mai - participă, la Nürnberg, la Consfătuirea preoțească și la lucrările Adunării Eparhiale.

20 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Koblenz (Pr. Mircea Deac) cu prilejul aniversării a zece ani de existență a parohiei; participă la agapă.

21 mai - Sf. Împărați Constantin și Elena - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

22 mai - participă în Aubing la a treia seară informativă despre România, desfășurată sub genericul „Fascinanta Transilvanie”.

23 mai - participă la Recepția anuală a Bisericii Evanghelice din decanatul München.

25 mai - săvârșește Taina Sf. Maslu la Stuttgart împreună cu P.C. paroh Pr. Dr. Mihăiță Bratu; ține cuvânt de învățătură.

27 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Stuttgart.

28 mai - seara, participă la Traunreut la conferința D-lui. Alois Glück, fost Președinte al Parlamentului Bavarez, la invitația parohiei noastre, pe tema identității și integrării.

.....
: „...Dumnezeu pătrunde prin pâcla de :
: întuneric a acestui veac în toate cotlo- :
: anele vieții și sufletelor și pescuiește :
: inimi pentru Bucuria pe care Se :
: încăpățânează să ne-o ofere, fără :
: întreruperi de două mii de ani!” :
: *Maica Siluana Vlad* :
:

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 323610; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00